

Herman Koch, *Het diner*. Ambo|Anthos Uitgevers, Amsterdam, 2009, p. 15.

Bron:

<https://books.google.nl/books?id=VzgwAgAAQBAJ&lpg=PT10&ots=FAu2bFP5yW&dq=%22is%20het%20iets%20met%20meisjes%22&hl=nl&pg=PT10#v=onepage&q=%22is%20het%20iets%20met%20meisjes%22&f=false>

‘Is het iets met meisjes?’ vroeg ze nogmaals.

Was het maar waar, kon ik niet nalaten te denken. Iets met meisjes... wat zou dat heerlijk zijn, heerlijk normáál, het gewone pubergedoe. ‘Mag Chantal/Merel/Roos vannacht blijven slapen?’ ‘Weten haar ouders daarvan? Als Chantals/Merels/Roos’ ouders het goedvinden, zien wij ook geen probleem. Als je maar denkt om... als je maar goed oplet bij... nou, je weet wel, dat hoef ik je waarschijnlijk niet meer te vertellen. Toch? Michel?’

Er waren vaak genoeg meisjes thuis, het ene nog mooier dan het andere, ze zaten op de bank of aan de keukentafel en zeiden me beleefd gedag wanneer ik thuiskwam. ‘Dag meneer.’ ‘Je hoeft geen meneer tegen mij te zeggen. En ook niet u.’ Dus dan zeiden ze één keer ‘je’ en ‘Paul’, maar een paar dagen later was het toch weer gewoon ‘u’ en ‘meneer’.